

overtages af Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg. Aftønningen af dem, der beskæftiges ved Nødhjælpsarbejder, skal ske paa tariffmæssigt Grundlag eller, hvor Tariffer savnes, under Hensyn til, hvad saadant Arbejde sædvanemæssigt lønnes med paa den paagældende Egn, alt minus 15 pCt. af Arbejdslønnen, som indbetales til Fonden. Til Nedsættelse af Udgifterne ved Nødhjælpsarbejderne skal Fonden fremdeles yde Støtte. Denne fastsættes til et Maksimum af 20 pCt. af den virkelig udbetalte Arbejdsløn, dog højst 2 Kr. pr. Arbejdsdag; hidtil har det været 3 Kr., men under Hensyn til den ændrede Kroneværdi maa 2 Kr. nu anses for passende. Tilskud til Udførelse af saadanne Arbejder skal dog ogsaa fremtidig kunne bevilges som et samlet Beløb indenfor den Maksimumsgrænse, jeg her har nævnt. Man haaber herigennem at have bidraget til, at Arbejdstempoet ved Udførelsen af Nødhjælpsarbejder kan blive det samme, som naar Arbejder udføres paa normal Maade.

Dernæst skal Fonden fremdeles yde Støtte til Kursus for arbejdsløse, som ønsker yderligere at sætte sig ind i dette eller hint Omraade af deres Fag. Endelig skal der gennem Fonden kunne ydes Laan til Arbejdsløsheds-kasser, som er kommet i Vanskeligheder eller har udtømt deres Resourcer, og som ikke gennem yderligere Ekstrabidrag fra Medlemmerne er i Stand til at løse deres Opgave. Men disse Laan skal ordentligvis ydes mod de paagældendes Fagforbunds Kaution.

Man vil se, at Fondens Opgaver indskrænkes væsentligt, og det har derfor ogsaa været muligt at nedsætte Arbejdsgivernes Bidrag til Fonden meget væsentligt, nemlig fra 5 Kr. til 3 Kr. pr. ulykkesforsikret Helaarsarbejder, medens der som hidtil for Lærlinge og Arbejdere indenfor Land- og Skovbrug fastsættes en aarlig Ydelse af 2 Kr. Endvidere kan man nu fritage saadanne Arbejdsgivere for Bidrag til Fonden, der virker paa faglige Omraader, indenfor hvilke Arbejdsløsheds-kasser ikke normalt kan oprettes.

Det har været mig magtpaaliggende at undersøge, hvor stort et Beløb Fonden skulde naa op til, for at det kunde antages, at den ved egne Kræfter i den følgende Tid kunde være i Stand til at løse de Opgaver, som det paahviler den at løse, og jeg er kommet til det Resultat, at naar Fonden har naaet en Størrelse af 12 Mill. Kr., vil den uden yderligere Indtægt end den, der indkommer gennem den Femtedel af Renten, som bliver til Disposition for den, kunne

løse sine Opgaver; de fire Femtedele af Renten skal normalt ydes som Tilskud til de af Arbejdsløsheds-kasserne venteligt oprettede Krisefonds. Naar da Fonden har naaet den nævnte Størrelse af 12 Mill. Kr., bortfalder Arbejdsgivernes Tilskud, og derigennem opnaar Erhvervslivet, som jo paa saa at sige alle Omraader i vor Tid er vanskeligt stillet, en værdifuld Lettelse i den Byrde, som hidtil har hvilet paa dette.

De Ændringer, der saaledes i disse tre Afsnit, særlig i Afsnit 3, søges gennemført, betyder en Besparelse, som naturligvis er varierende efter Løntrinet, hvorpaa Arbejderne gennemsnitlig staar, og efter Beskæftigelsesgraden; hvis man gør det op under Hensyn til Lønniveaueet og Beskæftigelsesgraden i Februar 1927, betyder det en Besparelse paa 3,3 Mill. Kr. for Kommunerne og 2,2 Mill. Kr. for Staten. Da endvidere det faste Statsbidrag til Arbejdsløsheds-kasserne paa 10 pCt. af det ordinære Medlemsbidrag til disse bortfalder, opnaas herved en yderligere Besparelse for Staten paa 1,2 Millioner, baseret paa det Kontingent til Kasserne, som gennemsnitlig for Tiden betales. Endvidere vil om 3—4 Aar, naar Fonden har naaet de 12 Millioners Størrelse, Arbejdsgivernes Lettelse finansielt blive sikkert 3 Millioner, medens den Nedsættelse, der straks finder Sted, og den Fritagelse, som straks ydes, vil betyde en øjeblikkelig Lettelse i Kontingentbyrden paa ca. 1,4 Millioner.

Jeg tror, som sagt, at hvis Forslaget op højes til Lov, vil det paa alle Omraader af det sociale Problem, som denne Lovgivning angaar, betyde et værdifuldt Fremskridt, og derfor tillader jeg mig paa det bedste at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Hauch: Den 9. April 1907 traadte den første Arbejdsløshedslov i Kraft. Det er ikke mere end en Snes Aar siden, at vi her i Landet kom ind paa en Lovgivning af den Art, som nu aarlig beslægtlægger saa betydelige Beløb baade af Arbejdernes Indkomster og af Samfundets Pengemidler. I Loven af 1907 bestemtes det, at der kunde ydes økonomisk Støtte til Arbejdsløsheds-kasser, hvis Vedtægter var saaledes affattet, at det offentlige kunde godkende dem. Denne Lovs Gennemførelse blev anset for et betydeligt socialt Fremskridt, og ganske utvivlsomt med Rette. Forholdet er jo det, at Arbejdsløsheden virker baade for den enkelte Samfundsborger, som kommer ind derunder — i særlig Grad naturligvis, naar det bliver mange, der kommer ind